

Sygn. akt II AKa 83/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny II Wydział Karny w Rzeszowie

w składzie:

Przewodniczący: **SSA Edward Loryś (spr.)**

Sędziowie: SSA Stanisław Urban

SSA Zbigniew Różański

Protokolant: stażysta Aneta Kudła

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Rzeszowie

- Grażyny Zięba-Białowąs

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2012 r. sprawy

R. W. oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i art. 280 § 2 k.k. i art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. , art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. , art. 193 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. , art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. , art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

Ł. P. oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i art. 280 § 2 k.k. i art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 193 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. , art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

K. P. oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

M. B. oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Dębicy, co do wszystkich oskarżonych, oraz obrońcy oskarżonego R. W. i obrońcy oskarżonego Ł. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie

z dnia 19 kwietnia 2012 r., sygn. akt II K 79/11

I. u t r z y m u j e zaskarżony wyrok w mocy,

II. z w a l n i a oskarżonych R. W. i Ł. P. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a kosztami w części dotyczącej apelacji prokuratora **o b c i q ż a** Skarb Państwa,

I. **z a s q d z a** od Skarbu Państwa na rzecz adw. L. C. - Kancelaria Adwokacka w D., adw. A. S. – Kancelaria Adwokacka w R., adw. B. A. – Kancelaria Adwokacka w D. i adw. W. S. – Kancelaria Adwokacka w R. kwoty po 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej odpowiednio oskarżonym: R. W., Ł. P., K. P. i M. B..

UZASADNIENIE

R. W. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 9 września 2011 r. w D. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. P., K. P., M. B., wziął udział w pobiciu D. F. w mieszkaniu znajdującym się przy ulicy (...), w ten sposób, że uderzał go pięściami po całym ciele, a w szczególności po głowie, kopał w okolice żeber, poprzez co naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k. i jednocześnie grożąc mu pozbawieniem życia oraz uszkodzeniem ciała, używając noża usiłował dokonać kradzieży pieniędzy w bliżej nieustalonej kwocie, którego to celu nie osiągnął z powodu ich braku u D. F., a następnie po opuszczeniu mieszkania przez D. F. na klatce schodowej, działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. P. używając przemocy w postaci uderzenia D. F. rękojęścią noża w okolice prawej skroni oraz przytrzymywaniu go za szyję przez Ł. P., po przeszukaniu kieszeni spodni dokonał kradzieży telefonu komórkowego marki N. o wartości 100 zł stanowiącego własność D. F., na skutek czego dokonał obrażeń ciała w postaci rany długości ok. 1 cm okolicy skroniowej prawej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu, przy czym czynu dopuścił się będąc uprzednio karany za podobne przestępstwa umyślne przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie na mocy wyroku łącznego z dnia 10 września 2007 r., sygn. akt II K 48/07, po odbyciu kary 4 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 14.06.2006 r. do 15.06.2006 r., od 25.08.2006 r. do 26.10.2006 r. i od 28.08.2008 r. do 18.06.2010 r.

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.

i art. 280 § 2 k.k. i art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w okresie od 18 czerwca 2010 r. do 26 maja 2011 r. w D.

woj. (...), znęcał się fizycznie i psychicznie nad rodzicami H. i B. W., w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu wszczynał awantury domowe, w trakcie których wielokrotnie zakłócał spoczynek nocny poprzez używanie głośnych krzyków, tłuczenie się garnkami i trzaskanie drzwiami, groził im pozbawieniem życia i pobiciem, które to groźby wzbudziły uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym czynu dopuścił się będąc uprzednio karany za podobne przestępstwo umyślne przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie na mocy wyroku łącznego z dnia 10 września 2007 r., sygn. akt II K 48/07, po odbyciu kary 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 14.06.2006 r. do 15.06.2006 r., od 25.08.2006 r. do 26.10.2006 r. i od 28.08.2008 r. do 18.06.2010 r.

tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

III. w dniu 19 czerwca 2011 r. w D. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. P. wyważył drzwi do mieszkania przy ulicy (...), po czym wdarł się do jego wnętrza na szkodę B. B. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w miejscu publicznym, bez powodu, okazując tym samym rażące lekceważenie porządku prawnego,

tj. o czyn z art. 193 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k.

IV. w miejscu i czasie jak opisano w pkt. II, działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. P., dokonał zniszczenia mienia, gdzie na ścianie w pokoju namalował napis o treści „spi gang kurwa”, wbił nóż w ścianę, rozdarł prześcieradło,

przeziurawił materac łóżka oraz uszkodził futrynę drzwi wejściowych, powodując straty w wysokości 1330 zł na szkodę B. B. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w miejscu publicznym, bez powodu, okazując tym samym rażące lekceważenie porządku prawnego, przy czym czynu dopuścił się będąc uprzednio karany za podobne przestępstwo umyślne przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie na mocy wyroku łącznego z dnia 10 września 2007 r., sygn. akt II K 48/07, po odbyciu kary 4 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 14.06.2006 r. do 15.06.2006 r., od 25.08.2006 r. do 26.10.2006 r. i od 28.08.2008 r. do 18.06.2010 r.

***tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k.
w zw. z art. 64 § 1 k.k.***

V. w dniu 19 czerwca 2011 r. w D. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. P., dokonał uszkodzenia mienia na ulicy (...) w klatce VII, gdzie rozbił szyby zbrojone w drzwiach wejściowych do klatki oraz zniszczył domofon powodując straty w wysokości 545 zł na szkodę Spółdzielni Mieszkaniowej w D., ul. (...), przy czym czynu tego dopuścił się w miejscu publicznym, bez powodu, okazując tym samym rażące lekceważenie porządku prawnego, przy czym czynu dopuścił się będąc uprzednio karany za podobne przestępstwo umyślne przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie na mocy wyroku łącznego z dnia 10 września 2007 r., sygn. akt II K 48/07, po odbyciu kary 4 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 14.06.2006 r. do 15.06.2006 r., od 25.08.2006 r. do 26.10.2006 r. i od 28.08.2008 r. do 18.06.2010 r.

***tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k.
w zw. z art. 64 § 1 k.k.***

Ł. P. został oskarżony o to, że:

VI. w dniu 9 września 2011 r. w D. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, działając wspólnie i w porozumieniu z R. W., K. P., M. B., wziął udział w pobiciu D. F. w mieszkaniu znajdującym się przy ulicy (...), w ten sposób, że uderzał go pięściami po całym ciele, a w szczególności po głowie, kopał w okolice żeber, poprzez co naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k. i jednocześnie grożąc mu pozbawieniem życia oraz uszkodzeniem ciała, używając noża usiłował dokonać kradzieży pieniędzy w bliżej nieustalonej kwocie, którego to celu nie osiągnął z powodu ich braku u D. F., a następnie po opuszczeniu mieszkania przez D. F. na klatce schodowej, działając wspólnie i w porozumieniu z R. W. używając przemocy w postaci podtrzymywania D. F. za szyję oraz uderzenie go ręką noża w okolice prawej skroni przez R. W., po przeszukaniu kieszeni spodni dokonał kradzieży telefonu komórkowego marki N. o wartości 100 zł stanowiącego własność D. F., na skutek czego dokonał obrażeń ciała w postaci rany długości ok. 1 cm okolicy skroniowej prawej, rany okolicy czołowej lewej z towarzyszącym obrzękiem, zasinienia i obrzęku powiek oka lewego, otarcia skóry powłok ucha oraz bólu żeber po stronie lewej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu, przy czym czynu dopuścił się będąc uprzednio karany za podobne przestępstwa umyślne przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie z dnia 5 lutego 2007 r., sygn. akt II K 10/07, po odbyciu kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 25.08.2006 r. do 27.11.2006 r., od 26.05. (...) do 18.12.2007 r. i od 18.06.2008 r. do 21.02.2011 r.

***tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i art. 280 § 2 k.k. i art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.
w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.***

VII. w dniu 8/9 kwietnia 2011 r. w D. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z drugim sprawcą, co do którego wyłączono materiały do odrębnego postępowania, dokonał uszkodzenia mienia w lokalu (...) przy ulicy (...), gdzie rozbił stół, butelki po piwie, dokonał zniszczenia elewacji ścian i sufitu oraz drzwi wejściowych, powodując straty w wysokości 821,24 zł na szkodę P. K., przy czym czynu dopuścił się będąc uprzednio karany za podobne przestępstwa umyślne przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie z dnia 5 lutego 2007 r., sygn. akt II K 10/07, po odbyciu kary 3 lat i 6

miesiący pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 25.08.2006 r. do 27.11.2006 r., od 26.05.2007 r. do 18.12.2007 r. i od 18.06.2008 r. do 21.02.2011 r.

***tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k.
w zw. z art. 64 § 1 k.k.***

VIII. w dniu 17 maja 2011 r. w D. woj. (...) wbrew przypisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci marihuany w ilości 0,146 grama

tj. o czyn z art. 62 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

IX. w dniu 19 czerwca 2011 r. w D. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. W. wyważył drzwi do mieszkania przy ulicy (...), po czym wdarł się do jego wnętrza na szkodę B. B. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w miejscu publicznym, bez powodu, okazując tym samym lekceważenie porządku prawnego

tj. o czyn z art. 193 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k.

X. w miejscu i czasie jak opisano w pkt. VIII, działając wspólnie i w porozumieniu z R. W., dokonał zniszczenia mienia, gdzie na ścianie w pokoju namalował napis o treści „spi gang kurwa”, wbił nóż w ścianę, rozdarł prześcieradło, przedziurawił materac łóżka oraz uszkodził futrynę drzwi wejściowych, powodując straty w wysokości 1330 zł na szkodę B. B. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w miejscu publicznym, bez powodu, okazując tym samym rażące lekceważenie porządku prawnego, przy czym czynu dopuścił się będąc uprzednio karany za podobne przestępstwo umyślne przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie na mocy wyroku

z dnia 5 lutego 2007 r., sygn. akt II K 10/07, po odbyciu kary 3 lat

i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał

od dnia 25.08.2006 r. do 27.11.2006 r., od 26.05.2007 r.

do 18.12.2007 r. i od 18.06.2008 r. do 21.02.2011 r.

tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XI. w dniu 19 czerwca 2011 r. w D. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z R. W., dokonał uszkodzenia mienia na ulicy (...) w klatce VII, gdzie rozbił szyby zbrojone w drzwiach wejściowych do klatki oraz zniszczył domofon powodując straty w wysokości 545 zł na szkodę Spółdzielni Mieszkaniowej w D., ul. (...), przy czym czynu tego dopuścił się w miejscu publicznym, bez powodu, okazując tym samym rażące lekceważenie porządku prawnego, przy czym czynu dopuścił się będąc uprzednio karany za podobne przestępstwo umyślne przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie na mocy wyroku z dnia 5 lutego 2007 r., sygn. akt II K 10/07, po odbyciu kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 25.08.2006 r. do 27.11.2006 r., od 26.05.2007 r. do 18.12.2007 r. i od 18.06.2008 r. do 21.02.2011 r.

***tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k.
w zw. z art. 64 § 1 k.k.***

XII. w dniu 23 czerwca 2011 r. w D. woj. (...), groził pozbawieniem życia D. B., przy czym groźba ta wzbudziła u zagrożonego uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, przy czym czynu dopuścił się będąc uprzednio karany za podobne przestępstwo umyślne przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie na mocy wyroku z dnia 5 lutego 2007 r., sygn. akt II K 10/07, po odbyciu kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 25.08.2006 r. do 27.11.2006 r., od 26.05.2007 r. do 18.12.2007 r. i od 18.06.2008 r. do 21.02.2011 r.

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

K. P. został oskarżony o to, że

XIII. w dniu 9 września 2011 r. w D. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. P., M. B., R. W., wziął udział w pobiciu D. F.

w mieszkaniu znajdującym się przy ulicy (...), w ten sposób, że uderzał go pięściami po całym ciele, a w szczególności po głowie, kopał w okolice żeber, poprzez co naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k. i jednocześnie grożąc mu pozbawieniem życia oraz uszkodzeniem ciała, przy czym R. W. używał noża, usiłował dokonać kradzieży pieniędzy w bliżej nieustalonej kwocie, którego to celu nie osiągnął z powodu ich braku u D. F., na skutek czego D. F. doznał obrażeń ciała w postaci rany okolicy czołowej lewej z towarzyszącym obrzękiem, zasinienia i obrzęku powiek oka lewego, otarcia skóry powłok ucha oraz bólu żeber po stronie lewej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu, przy czym czynu dopuścił się będąc uprzednio karany za podobne przestępstwa umyślne przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie na mocy wyroku łącznego z dnia 11 sierpnia 2011 r., sygn. akt II K 61/10, po odbyciu kary 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 8.12.2006 r. do 23.01.2007 r., od 1.02.2007 r. do 2.04.2007 r., od 17.04.2007 r. do 29.04.2008 r., od dnia 8.04.2009 r. do 31.08.2010 r. oraz od dnia 4.05.2010 r. do 19.07.2011 r.

***tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.
i art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.
w zw. z art. 64 § 1 k.k.***

M. B. został oskarżony o to, że

XIV. dniu 9 września 2011 r. w D. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. P., K. P., R. W., wziął udział w pobiciu D. F. w mieszkaniu znajdującym się przy ulicy (...), w ten sposób, że uderzał go pięściami po całym ciele, a w szczególności po głowie, kopał w okolice żeber, poprzez co naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k. i jednocześnie grożąc mu pozbawieniem życia oraz uszkodzeniem ciała, przy czym R. W. używał noża, usiłował dokonać kradzieży pieniędzy w bliżej nieustalonej kwocie, którego to celu nie osiągnął z powodu ich braku

u D. F., na skutek czego D. F. doznał obrażeń ciała w postaci rany okolicy czołowej lewej, otarcia skóry powłok ucha oraz bólu żeber po stronie lewej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu, przy czym czynu dopuścił się będąc uprzednio karany za podobne przestępstwa umyślne przez Sąd Rejonowy w Dębicy na mocy wyroku z dnia 6 kwietnia 2009 r., sygn. akt II K 887/08, po odbyciu kary 1 roku pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 15.07.2010 r. do dnia 13.07.2011 r.

***tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.
i art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.
w zw. z art. 64 § 1 k.k.***

Sąd Okręgowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2012 r., sygn. akt II K 79/11

1) uznał ***oskarżonego R. W.*** za winnego tego, że w dniu 9 września 2011 r. w D. woj. (...) w mieszkaniu znajdującym się przy ulicy (...) uderzał D. F. pięściami w okolicę skroniową prawą, okolicę nosową lewą oraz okolicę oka lewego oraz żeber i brzucha, w skutek czego D. F. doznał obrażeń ciała w postaci rany długości ok. 1 cm okolicy skroniowej prawej, rany okolicy czołowej lewej z towarzyszącym obrzękiem, zasinienia i obrzęku powiek oka lewego, otarcia naskórka powłok brzucha oraz bólu żeber po stronie lewej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu, będąc uprzednio karany za podobne przestępstwa umyślne przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie na mocy wyroku łącznego z dnia 10 września 2007 r., sygn. akt II K 48/07, po odbyciu kary 4 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 14.06.2006 r. do 15.06.2006 r., od 25.08.2006 r. do 26.10.2006 r. i od 28.08.2008 r. do 18.06.2010 r., tj. za przestępstwa z art. 157 § 2 k.k.

w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy powołanych przepisów **skazał** go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

2) **uniewinnił** oskarżonego R. W. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w sposób w wyroku opisany w pkt. II, a kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa,

3) uznał oskarżonego R. W. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 193 k.k. w sposób w wyroku opisany w pkt. III z tym, że nie przyjął występku o charakterze chuligańskim i za to na podstawie art. 193 k.k. **skazał** go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

4) uznał oskarżonego R. W. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w sposób w wyroku opisany w pkt. IV z tym, że miejsce i czas popełnienia przestępstwa ustalił na dzień 19 czerwca 2011 r. w D., a treść napisu ustalił jako „spir gang kurwa” oraz nie przyjął występku o charakterze chuligańskim i za to na podstawie art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. **skazał** go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

5) na podstawie art. 46 § 1 k.k. **orzekł** wobec oskarżonego R. W. solidarnie z Ł. P. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w części w kwocie 1330 zł (jeden tysiąc trzysta trzydzieści złotych) na rzecz B. B. (1),

6) uznał oskarżonego R. W. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w sposób w wyroku opisany w pkt. V z tym, że w miejsce sformułowania „w miejscu publicznym” przyjął sformułowanie „publicznie” i za to na mocy powołanych przepisów **skazał** go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

7) na podstawie art. 46 § 1 k.k. **orzekł** wobec oskarżonego R. W. solidarnie z oskarżonym Ł. P. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w części w kwocie 545 zł (pięćset czterdzieści pięć złotych) na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej w D., ul. (...),

8) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 k.k. **orzekł** wobec oskarżonego R. W. w miejsce orzeczonych kar jednostkowych pozbawienia wolności **karę łączną** w wymiarze 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

9) **uniewinnił oskarżonego Ł. P.** od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i art. 280 § 2 k.k. i art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., w sposób w wyroku opisany w pkt. VI, a kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa,

10) uznał Ł. P. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w sposób w wyroku opisany w pkt. VII z tym, że w miejsce sformułowania w miejscu publicznym” przyjął sformułowanie „publicznie” i za to na podstawie powołanych przepisów **skazał** go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

11) na podstawie art. 46 § 1 k.k. **orzekł** wobec oskarżonego Ł. P. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości w kwocie 821,24 zł (osiemset dwadzieścia jeden złotych 24/100) na rzecz P. K.,

12) uznał oskarżonego Ł. P. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w sposób w wyroku opisany w pkt. VIII i za to na mocy powołanego przepisu **skazał** go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

13) uznał oskarżonego Ł. P. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 193 k.k. w sposób w wyroku w pkt. IX opisany z tym, że nie przyjął występku o charakterze chuligańskim i za to na podstawie art. 193 k.k. **skazał** go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawiania wolności,

14) uznał oskarżonego Ł. P. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w sposób w wyroku opisany w pkt. X z tym, że miejsce i czas popełnienia przestępstwa ustalił na dzień 19 czerwca 2011 r. w D., a treść napisu ustalił na jako „spir gang kurwa” oraz nie przyjął występkę o charakterze chuligańskim i za to na podstawie art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. **skazał** go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

15) na podstawie art. 46 § 1 k.k. **orzekł** wobec oskarżonego Ł. P. solidarnie z oskarżonym R. W. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w części w kwocie 1330 zł (jeden tysiąc trzysta trzydzieści złotych) na rzecz B. B. (1),

16) uznał oskarżonego Ł. P. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w sposób wyroku w pkt. XI opisany z tym, że w miejsce sformułowania „w miejscu publicznym” przyjmuje sformułowanie „publicznie” i za to na podstawie powołanych przepisów **skazał** go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

17) na podstawie art. 46 § 1 k.k. **orzekł** wobec oskarżonego Ł. P. solidarnie z oskarżonym R. W. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w części w kwocie 545 zł (pięćset czterdzieści pięć złotych) na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej w D., ul. (...),

18) uznał oskarżonego Ł. P. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w sposób w wyroku w pkt. XII opisany i za to na mocy powołanych przepisów **skazał** go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

19) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 k.k. **orzekł** wobec oskarżonego Ł. P. w miejsce orzeczonych kar jednostkowych pozbawienia wolności **karę łączną** w wymiarze 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

20) **uniewinnił oskarżonego K. P.** od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k., art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w sposób w wyroku opisany w pkt. XIII, a kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa,

21) **uniewinnił oskarżonego M. B.** od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k., art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w sposób w wyroku opisany w pkt. XIV, a kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa,

22) na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej **zaliczył**:

- 1.
1. oskarżonemu R. W. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 19.06.2011r. do dnia 20.06.2011 r., od dnia 10.09.2011 r. do dnia 22.02.2012 r.,
2. oskarżonemu Ł. P. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 17.05. (...), od dnia 19.06.2011 r. do dnia 20.06.2011, od dnia 10.09.2011 do dnia 22.02.2012 r.,

2) na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii **orzekł** wobec oskarżonego Ł. P. przepadek dowodu rzeczowego w postaci szklanej lufki o dł. 8,5 cm z czarną osmoliną, z lekko zwęglonym końcem, na którym widoczne są pęknięcia szkła, oznaczonej jako Drz. (...).

3) na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. **zwrócił** H. K. telefon komórkowy marki S. (...) – c3530, bez karty SIM,

4) na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. **zasądził** od Skarbu Państwa na rzecz:

-.

- adw. L. C., Kancelaria Adwokacka w D., kwotę 1920 zł (jeden tysiąc dziewięćset dwadzieścia złotych),
- adw. A. S., Kancelaria Adwokacka w R., kwotę 1320 zł (jeden tysiąc dziewięćset dwadzieścia złotych),
- adw. B. A., Kancelaria Adwokacka w D., kwotę 1920 zł (jeden tysiąc dziewięćset dwadzieścia złotych),
- adw. W. S., Kancelaria Adwokacka w R., kwotę 1320 zł (jeden tysiąc dziewięćset dwadzieścia złotych),

tytułem udzielenia nieopłaconej pomocy prawnej urzędu odpowiednio oskarżonemu R. W., Ł. P., K. P., M. B.,

5) na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. **zwolnił** oskarżonych R. W. i Ł. P. od zapłaty w całości na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Powyższy wyrok apelacjami zaskarżył Prokurator Prokuratury Rejonowej w Dębicy oraz obrońca oskarżonego R. W. oraz obrońca oskarżonego Ł. P..

Prokurator zaskarżył wyrok w części w zakresie pkt. 1, 9, 20, 21 na niekorzyść oskarżonych R. W., Ł. P., K. P. oraz M. B..

Zarzucił: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu w oparciu o wyjaśnienia oskarżonych, zeznania świadków H. K., M. S. oraz niepełną, sprzeczną opinię psychologiczną biegłej M. C. dot. stanu emocjonalnego i osobowości pokrzywdzonego D. F. w kontekście zdolności spostrzegania i odtwarzania spostrzeżeń, iż w dniu 9 września 2011 r. R. W. pobił D. F. w związku z jego niestosownym zachowaniem wobec H. K., podczas gdy jak wynika z wiarygodnych i spójnych zeznań D. F. oskarżeni R. W., Ł. P., K. P., M. B. wzięli udział w pobiciu pokrzywdzonego i działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem po uprzednim zastosowaniu przemocy dokonali rozboju, a następnie usiłowali dokonać rozboju na osobie pokrzywdzonego D. F..

Wniósł o: uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie Sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego R. W. zaskarżyła wyrok w całości na korzyść oskarżonego.

Wyrokowi zarzuciła:

- obrazę przepisów postępowania, a to art. 4 k.p.k. w zw. z art. 60 § 3 i 4 k.k. poprzez nie uwzględnienie przy wymierzaniu kary możliwości nadzwyczajnego jej złagodzenia pomimo, iż oskarżony ujawnił wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w ich popełnieniu oraz ujawnił przed organami ścigania i przedstawił istotne okoliczności dotyczące przestępstw nieznanne dotychczas temu organowi,
- rażącą niewspółmierność kary.

Obrońca oskarżonego wniosła o zmianę wyroku w stosunku do oskarżonego R. W. przez znaczne złagodzenie kary pozbawienia wolności i orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem wykonania.

Obrońca oskarżonego Ł. P. zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonego w zakresie dotyczącym oskarżonego Ł. P. w części tj. pkt 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19.

Wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- a)
- a) art. 7 k.p.k. polegającą na ocenie dowodów z wyjaśnień oskarżonego Ł. P. i R. W. w części dotyczącej zajścia w mieszkaniu B. B. oraz uszkodzenia drzwi wejściowych do klatki bloku SM w D. a także zeznań B. B. (1) i D. B. z przekroczeniem zasady swobodnej ich oceny, sprzecznie z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem

wiedzy oraz doświadczeniem życiowym poprzez odmówienie waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w w/ w zakresie a danie wiary zeznaniom świadków,

b) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć w drodze przeprowadzonych dowodów wątpliwości co do udziału Ł. P. w uszkodzeniu drzwi wejściowych do klatki w bloku SM w D. na niekorzyść oskarżonego, pomimo iż wyjaśnienia oskarżonych R. W. i Ł. P. przeczą temu, zaś brak jakiegokolwiek dowodu pozwalającego na rozstrzygnięcie tej kwestii w sposób jednoznaczny,

c) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny dowodów z zeznań świadka S. O. oraz wyjaśnień oskarżonych R. W. i Ł. P. z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów i ustalenie (strona 4 uzasadnienie wyroku) na ich podstawie, iż Ł. P. wspólnie z R. W. zniszczył drzwi do klatki i domofon w bloku SM w D.,

d) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny dowodów z zeznań świadka R. C., A. Ł., A. K. (2) i E. K. z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów i ustalenie (strona 5 uzasadnienia wyroku) na ich podstawie, iż Ł. P. w dniu 8 kwietnia 2011 r. w lokalu (...) przy ul. (...) w D. przewrócił stolik rozbijając szkło a następnie zaczął rzucać butelkami z piwa po ścianach uszkadzając elewację a nadto dokonał zniszczenia drzwi wejściowych,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na:

a) nieudowodnieniu okoliczności faktycznych, a mianowicie faktu iż Ł. P. przebywał wraz z R. W. w mieszkaniu B. B. (1) i dokonał zniszczenia jej mienia, a także dokonał zniszczenia drzwi wejściowych i domofonu z bloku SM w D. i przyjęciu ich za ustalone bez dostatecznej ku temu podstawy w materiale dowodowym,

b) nieudowodnieniu okoliczności faktycznych, a mianowicie tego iż oskarżony Ł. P. wypełnił znamiona przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. polegającego na zniszczeniu mienia w lokalu (...) w D. i przyjęciu ich za ustalone bez dostatecznej ku temu podstawy w materiale dowodowym,

c) nieudowodnieniu okoliczności faktycznych dotyczących wysokości szkody na mieniu B. B. (1), Spółdzielni Mieszkaniowej w D. oraz P. K.,

d) przyjęciu, iż oskarżony Ł. P. dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 190 § 1 k.k., pomimo iż brak w sprawie dostatecznych dowodów pozwalających na przypisanie mu tego czynu.

Wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego orzeczenia w części poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu w pkt 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18 czynów oraz wymierzenie mu w miejsce kary orzeczonej w pkt 19 zaskarżonego wyroku kary 6 miesięcy pozbawienia wolności przy zasądzeniu na rzecz obrońcy z urzędu kosztów udzielonej oskarżonemu obrony z urzędu, które to koszty nie zostały dotąd uiszczone ani w całości ani w części,

ewentualnie

2) uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje Prokuratora oraz obrońców oskarżonych: R. W. i Ł. P. nie zasługują na uwzględnienie.

We wniesionej apelacji Prokurator zarzucił Sądowi I instancji błąd w ustaleniach faktycznych, prowadzący do przypisania oskarżonemu R. W. czynu opisanego w pkt 1 wyroku oraz do uniewinnienia pozostałych oskarżonych, tj. Ł. P., K. P.

i M. B. od czynu zarzucanego im, odpowiednio w pkt VI, XIII i XIV zaskarżonego wyroku. Zarzut powyższy nie zasługuje na uwzględnienie, brak jest zatem podstaw do uchylecia zaskarżonego wyroku w tej części i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodu z wyjaśnień oskarżonych, zeznań świadków H. K. oraz M. S., a także z opinii psychologicznej, nie nosi cech dowolnej. Sąd Okręgowy logicznie i wyczerpująco odniósł się do każdego z w/w dowodów, uzasadniając, które z nich i dlaczego uznał za wiarygodne, a którym odmówił tego atrybutu.

Nie budzi wątpliwości skarżącego, że oskarżony R. W. uderzył pokrzywdzonego D. F., powodując u niego obrażenia stanowiące lekki uszczerbek na zdrowiu. Wątpliwości skarżącego budzi natomiast czy w czynie tym uczestniczyli także pozostali oskarżeni oraz czy motywem działania sprawców nie było także popełnienie rozboju na osobie w/w pokrzywdzonego. Analiza dowodów, na które powołuje się skarżący (wyjaśnień oskarżonych, zeznań świadków: H. K. oraz M. S., opinii psychologicznej i opinii sądowo - lekarskiej), sprzeciwia się uznaniu oskarżonych za winnych popełnienia przestępstwa przypisanego im w akcie oskarżenia na szkodę D. F.. Co prawda wyjaśnienia oskarżonych i zeznania w/w świadków różnią się między sobą, jednak różnice te w większości dotyczą kwestii drugorzędnych, jak przykładowo: momentu czy kolejności, w jakiej uczestnicy spotkania opuszczali mieszkanie M. S.. Z tych samych powodów nie dyskwalifikują zeznań świadka H. K. nieścisłości dotyczące faktu jej znajomości z pokrzywdzonym D. F..

Odnosząc się zaś do rozważań na temat zachowania oskarżonych po zdarzeniu z dnia 9 września 2011 r., wskazać należy, że brak jest uzasadnionych podstaw do wyprowadzania tak daleko idących wniosków. Biorąc pod uwagę, że wszyscy w/w oskarżeni są osobami uprzednio karanymi za przestępstwa przeciwko mieniu i życiu, nie dziwi zdenerwowanie, jakie im towarzyszyło w związku z zeznaniami złożonymi przez pokrzywdzonego.

Wbrew twierdzeniom skarżącego opinia sądowo - lekarska biegłego M. T. nie dowodzi, że zdarzenie do którego doszło w dniu 9 września 2011 r. nie przebiegało w sposób przyjęty przez Sąd I instancji w zaskarżonym wyroku. Biegły wprost stwierdził, że obrażenia, jakich doznał pokrzywdzony mogły zostać zadane przez jedną bądź kilka osób, narzędziem twardym, tępym czy tępokrawędzistym, w tym także pięścią (k. 1545). Zauważyć przy tym należy, że z zeznań oskarżonych i w/w świadków wynika, że po uderzeniach zadanych przez oskarżonego R. W. pokrzywdzony upadł, co z kolei uzasadniałoby otarcia powłoki brzucha czy ból żeber.

Odnosząc się natomiast do zarzutów skarżącego przeciwko treści opinii psychologicznej wskazać należy, że opinia ta jest jasna, pełna

i wewnętrznie niesprzeczna. Sąd Apelacyjny nie znajduje podstaw do podważania ustaleń poczynionych przez biegłą w kontekście treści opinii psychologicznej, na którą powołuje się skarżący w apelacji. Pomijając, że opinia ta została wydana w innej sprawie, a zatem dotyczyła innego zakresu, we wnioskach końcowych biegła stwierdziła występowanie u pokrzywdzonego wyraźnej skłonności do obwiniania innych. Opinia ta

w rzeczywistości potwierdza ustalenia biegłej M. C., różni je zaś jedynie metoda i zakres badania. Co się zaś tyczy zarzutów dotyczących momentu przesłuchania na rozprawie biegłej M. C., wskazać należy że informacje podane przez kurator, która była słuchana w dalszej kolejności, nie podważają ustaleń poczynionych przez biegłą w opinii ustnej (k. 1678-1681). Spostrzeżenia poczynione przez kurator są jej osobistymi odczuciami na temat osoby pokrzywdzonego, nie popartymi badaniami psychologicznymi. Niezależnie od powyższego w doktrynie podkreśla się, że „w zakresie oceny opinii biegłego decydujące znaczenie ma ocena sądu, o ile swoje stanowisko

w tym względzie uzasadnił, nie zaś ocena stron procesowych” (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 8 maja 2001 r., sygn. akt

II AKa 130/01, (...) 2001, nr 11, poz. 21). W świetle powołanego stanowiska nie ma zatem podstaw do uwzględnienia wniosku o powołanie innych biegłych tylko dlatego, że strona nie akceptuje ustaleń poczynionych przez biegłego w opinii, która odpowiada wymogom art. 201 k.p.k.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd I instancji słusznie uznał oskarżonego R. W. za winnego czynu z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., uniewinniając pozostałych oskarżonych od jego popełnienia.

Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego Ł. P. Sąd Apelacyjny rozpoznał ją odrębnie w odniesieniu do poszczególnych czynów zabronionych, przypisanych oskarżonemu w pkt 10,13, 14, 16 i 18 wyroku.

W zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 10 wyroku skarżący zarzucił Sądowi I instancji obrazę art. 7 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych. Zarzut powyższy nie ma uzasadnionych podstaw. Ocena dowodów z zeznań świadków: R. C., A. Ł., A. K. (2) i E. K. nie nosi cech dowolnej.

Sąd I instancji szczegółowo odniósł się do każdego z w/w dowodów

i opierając się na własnym przekonaniu, popartym zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, przekonująco uzasadnił z jakich powodów uznał je za wiarygodne źródło dowodu. Z tych względów nie znajduje uzasadnienia zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, które Sąd poczynił w oparciu o analizę w/w dowodów. W rezultacie brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w tej części przez uniewinnienie oskarżonego od w/w czynu zabronionego.

Nie znajduje również uzasadnienia wniosek o uniewinnienie oskarżonego od czynów przypisanych mu w pkt 13, 14 i 18 zaskarżonego wyroku. W powyższym zakresie skarżący zarzucił Sądowi I instancji obrazę art. 7 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych. Zarzut powyższy jest nieuzasadniony. Również w tym zakresie ocena dowodów z wyjaśnień oskarżonych: R. W. i Ł. P. oraz z zeznań świadków: B. B. (1) i D. B. nie nosi cech dowolnej. Skarżący ma prawo do własnej oceny przeprowadzonych

w sprawie dowodów, tyle że ocena ta, aby mogła stanowić przeciwwagę dla oceny dokonanej przez sąd musi opierać na solidnych podstawach. Tymczasem zarzuty skarżącego przeciwko wiarygodności zeznań świadków: B. B. (3) i D. B. pozbawione są uzasadnionych podstaw, w szczególności w części dotyczącej motywów, jakimi rzekomo miał kierować się świadek D. B.. Tej treści twierdzenia skarżącego nie mogą zatem prowadzić do podważenia wyczerpującej, kompleksowej, logicznej i przekonującej oceny tych dowodów dokonanej przez Sąd I instancji (k. 18-19 uzasadnienia). Znamienne jest przy tym to, że o ile twierdzenia skarżącego są jedynie wyrazem linii obrony przyjętej przez oskarżonego Ł. P.,

o tyle zeznania świadka D. B., w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 18 wyroku, znajdują dodatkowo potwierdzenie w zeznaniach świadka D. W..

Podobnie nie zasługuje na uwzględnienie zarzut obrazy art. 7 k.p.k.

i art. 5 § 2 k.p.k. oraz zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu Ł. P. w pkt 16 zaskarżonego wyroku. Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny dowodów z wyjaśnień oskarżonych: R. W. i Ł. P. oraz świadka S. O. w zakresie okoliczności rozbicia szyby w drzwiach wejściowych do klatki schodowej oraz zniszczenia domofonu na szkodę Spółdzielni Mieszkaniowej w D.. Zarzuty skarżącego przeciwko wyrokowi Sądu I instancji są jedynie wyrazem linii obrony przyjętej przez oskarżonego, a zatem nie mogą prowadzić do podważenia ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego. Co się zaś tyczy zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. to wskazać należy, że zastosowanie wskazanego przepisu staje się aktualne wówczas, gdy w sprawie wystąpią tylko takie wątpliwości, których nie da się wyeliminować żadnymi dopuszczalnymi środkami dowodowymi. Wobec jednoznacznych w swej wymowie treści zeznań świadka S. O., opartych na informacjach uzyskanych od mieszkańców bloku nr 39 przy ul. (...) w D., w niniejszej sprawie tego rodzaju wątpliwości brak. Mając to na uwadze brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku także w tej części przez uniewinnienie oskarżonego Ł. P. od w/w czynu zabronionego.

Obrońca oskarżonego R. W. zaskarżył orzeczenie o karze zawarte w zaskarżonym wyroku, zarzucając Sądowi I instancji obrazę

art. 60 § 3 i 4 k.k. oraz rażącą niewspółmierność orzeczonej kary. Zarzut powyższy jest nieuzasadniony, brak jest zatem podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku przez nadzwyczajne złagodzenie kary w stosunku do w/w oskarżonego i orzeczenia jej z warunkowym zawieszeniem wykonania.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu naruszenia

art. 60 § 3 i 4 k.k. wskazać należy, że wbrew twierdzeniom skarżącego, nie wystąpiły przesłanki do zastosowania w niniejszej sprawie w/w przepisu.

Przepis art. 60 § 3 k.k. przewiduje obligatoryjne nadzwyczajne złagodzenie kary w stosunku do sprawcy współdziałającego z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa, jeżeli ujawni on wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia.

Natomiast art. 60 § 4 k.k. przewiduje możliwość zastosowania przez sąd instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, na wniosek prokuratora, w stosunku do sprawcy przestępstwa, który, niezależnie od wyjaśnień złożonych w swojej sprawie, ujawnił przed organem ścigania i przedstawił istotne okoliczności, nieznane dotychczas temu organowi, przestępstwa zagrożonego karą powyżej 5 lat pozbawienia wolności.

W pierwszym przypadku nadzwyczajne złagodzenie kary jest zatem możliwe tylko w stosunku do sprawcy, który współdziałał z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa. Użyte na gruncie omawianego przepisu sformułowanie „innymi osobami” należy rozumieć w ten sposób, że współdziałających w popełnieniu danego przestępstwa (łącznie ze sprawcą, który zamierza skorzystać z instytucji z art. 60 § 3 k.k.), ma być co najmniej trzech. Tymczasem R. W. nie został skazany za czyn popełniony w takiej konfiguracji osobowej (por. np. wyrok SA w K. z 17 lutego 2000 r., II AKa 1/2000, Prok. i Pr. 2000, z. 9, poz. 18).

Natomiast w drugim przypadku zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary jest, po pierwsze, uzależnione od wniosku prokuratora, którego w niniejszej sprawie brak. Po drugie, wskazuje się, że sprawca zobowiązany jest do złożenia pełnych i wyczerpujących wyjaśnień w swojej sprawie, a nadto do ujawnienia i przedstawienia organom ścigania istotnych okoliczności dotyczących innego przestępstwa zagrożonego karą powyżej 5 lat pozbawienia wolności. W tym sensie instytucja ta jest postrzegana jako swego rodzaju premia dla sprawcy, który podejmuje współpracę z organami ścigania (tak Z. Ć., [w:] Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, red. A. Z., Z. 2004, (...) Prawnej Lex (...)). Oskarżony R. W. nie tylko nie złożył pełnych i wyczerpujących wyjaśnień w zakresie zarzucanych mu czynów zabronionych, ale nadto nie ujawnił organom ścigania żadnych okoliczności, które dotyczyłyby przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.

Odnosząc się zaś do zarzutu niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego R. W. w zakresie wymierzonych kar jednostkowych pozbawienia wolności (pkt. 1,3,4, i 6), a także w zakresie wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności (pkt 8) należy zauważyć, iż argumentacja skarżącego pomija istotę sędziowskiego wymiaru kary. Z przepisu art. 53 § 1 k.k. wynika, iż wybór rodzaju i wymiaru kary jest objęty zasadą swobodnego uznania sądu, oczywiście w granicach wynikających

z art. 7 k.p.k. i art. 53 i n.k.k. Jeżeli więc Sąd I instancji, co ma miejsce w niniejszej sprawie, przedstawił przyczyny wyboru rodzaju

i rozmiaru konkretnej sankcji karnej i rozumowanie to nie nasuwa żadnych wątpliwości co do zgodności z zasadami prawidłowego rozumowania, sposób rozumowania, to brak jest uzasadnionych podstaw do kwestionowania stanowiska Sądu I instancji w toku postępowania odwoławczego. Niezależnie od powyższego trudno w niniejszej sprawie mówić o rażącej niewspółmierności kary, skoro kara rażąco niewspółmierna to taka, która nie odzwierciedla należycie stopnia społecznej szkodliwości czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary, przy czym nie chodzi

o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o "różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - »rażąco« niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować"

(tak SN w wyroku z dnia 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSNPP 6/1995, poz. 18).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie. Wyrok wydano na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 456 k.p.k. O kosztach postępowania odwoławczego przypadających od oskarżonych R. W. i Ł. P. orzeczono na podstawie

art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. przez wzgląd na ich aktualną sytuację majątkową. Natomiast o kosztach postępowania w części dotyczącej apelacji prokuratora orzeczono na podstawie art. 633 k.p.k. w zw. z art. 636 § 2 k.p.k.

O wynagrodzeniu obrońców oskarżonych z urzędu Sąd orzekł na podstawie § 14 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).